

#Протест

Вестникът на активния човек

Издава се с дарения

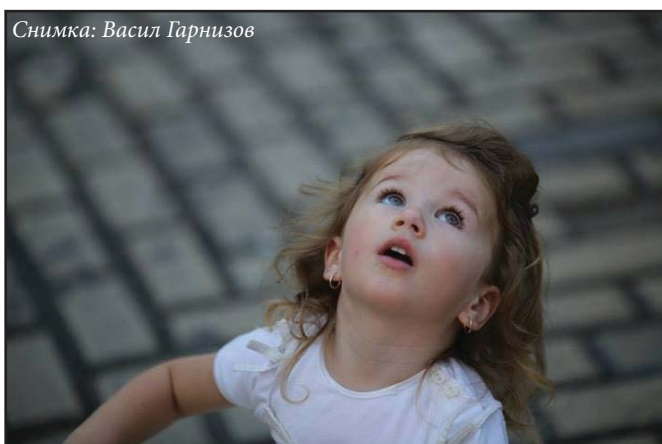
Разпространява се бесплатно

9 – 15 декември 2013 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 19

А сега накъде?

Снимка: Васил Гарнизов

Десетки хиляди марширувахме по улиците на София през юни. Много неща се случиха оттогава, но (сякаш) някой целенасочено се опитва да ни убеди, че протестът умира, че загубихме битката. А сега накъде?

На много хора им се иска да сме като украинците: защо не можем и ние да излезем няколкостотин хиляди на улицата?

Защо не сме радикални като украинците?

Защо не сме организирани като украинците? Споделям някои разлики, които ми се струват важни. В Украйна има легитимна опозиция, която ръководи протестите т. е. има йерархична структура като на война – с командири и командвани. Тук ние правим нещо, което досега не е правено. Работим в хоризонтална структура и ако тя не е ценна сама по себе си, то поне гарантира, че нашият успех няма да „бъде яхнат“ от някой амбициозен опонент на сегашната власт. Стига да успеем да задържим хоризонталността, разбира се. Друго, украинците са 44 милиона души. Дори на брой протестиращите им да са повече от нас, като процент не са. Още, Киевският съд забрани протеста. Нашите се правят, че протест няма. И най-големият успех на пропагандната машина в България е, че успява да успи голяма част от българите с песента „Нищо страшно няма, всичко е постарому“ – няколко платени лумпена бродят безпътно улиците на София.

Да, ама не! Ако има безпътица, то това означава, че **ще строим нов път.**

Защото сме решени! И не, това не е поредната магистрала. Ред е на автентичния граждански път. Шест месеца никой не яхна протеста, въпреки усилените опити това да стане или да ни се втълпи, че е станало. Да, той намалва и отслабна след мощните удари на пропагандната машина, задвижвана от хората във властта, но остана истински, остана граждански, остана наш!

От тази перспектива ние отказваме да приемем, че сме победени, отказваме да допуснем някой да ни убеди, че вече нямаме сили, отказваме да се откажем. Оттук нататък на улицата вероятно няма да има десетки хиляди души, ще останат малцина по-устойчиви на студа. Но вкъщи, в сърцата и в умовете на стотици хиляди ще

се ражда нашето гражданско общество,

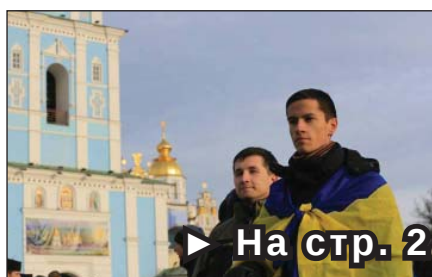
нашата свобода! Да, така е! Площадът е място за революции, но нашите умове са единственото място, на което може да се роди свободата – онази, която ще расте, ще се развива и накрая ще победи.

Това са думи за финал, може би, но ги слагам преди него, защото е нужно да внеса едно пояснение.

Това не са клишетата, с които целя да надъхам някого и най-вече себе си. Близката, а и по-далечната ни история дават немалко примери за това, че кървавите революции (някои днес ги наричат „радикални действия“) носят само лъжлива свобода. **Всеки външен освободител непременно се превръща в поробител и когато чакаме Принца на белия кон, е добре да си припомним това.**

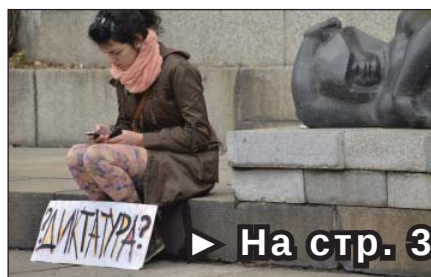
Когато освободим умовете и сърцата си от страха, омразата и клопките на пропагандата, ще се учудим колко много място ще се отвори. Място за мисли, мечти и планове за действие. Това вече се случва. Като част от Протестна мрежа, виждам **десетки умни, способни и активни българи как работят заедно** по малки и не толкова малки проекти, които бавно, но сигурно ни водят към успеха – оставка и избори веднага. Паралелно с това осъзнаваме колко сме силни и колко права имаме. Заедно се справяме със страха от уволнение или други репресии. Започваме да се възползваме активно от гражданските си права и привилегии и градим онова, което 24 години не беше съградено – Гражданско общество в България. Не елит, не VIP-ове, не интелигенция, а маса, гражданска маса, активна гражданска маса.

А оттук накъде? Загърбваме страха и песимизма, загърбваме амбициите за бърз и лесен успех и ставаме граждани. Аз поемам този път. А ти?#

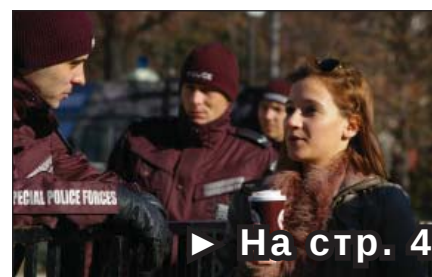
▶ На стр. 2

До Европа и назад

▶ На стр. 3

Десет неща след оставка

▶ На стр. 4

Гласът на бизнеса

До Европа и назад (или за онова, което ни свързва с Украйна)

Радина Ралчева

По телевизията гледах репортаж за събитията в Украйна. Чух младо украинско момиче да казва, че вече не става въпрос само за икономиката или само за ЕС, а за това, че **хората трябва да си върнат държавата**.

И неизбежно в главата ми се появиха паралели. Множество паралели. Защото същите думи, почти буквално, съм чувала да изричат много хора на жълтите павета в София през последните шест месеца. Никой от тях не е виден анализатор или специалист по национално и международно положение, но инстинктите на хората работят и им показват, че нещо не е наред, че държавата отива в посока, която те не приемат.

Украйна и ние

Наясно съм, че **разликите между нас и Украйна са много**. Но в момента има прилики, които са удивително ясни и ужасно притеснителни. Ще се спра на три от тях, които ми се струват важни.

Причините за протестите са първата очевидна прилика. Защото и на двете места хората са навън не за цени, пари и обикновени неуредици. Протестите и на двете места са за **запазването на цивилизационния избор** на две държави, които са далеч и географски, и социално, но искат да бъдат част от една общност. Парадоксално е, че в държава, която е член на ЕС от години (България), ни се налага да водим идентична битка за оставане в ЕС, както в държава, която е на прага на членството си (Украйна). Защото ако в Украйна става дума за това да бъде направена следващата правилна стъпка в развитието на страната, то в България трябва да спасим страната от връщане не просто години, а десетилетия назад.

Втората очевидна прилика е **начинът, по който реагират и се държат властите** и в България, и в Украйна. Освен използването на идентични средства за пропаганда и внедряването на провокатори с цел дискредитиране на протестиращите, друго изключително неприятно съвпадение има и в начина, по който правителствата в Киев и в София се правят, че нищо не се случва, и се опитват да маскират резките завои в цивилизационния си избор с неадекватни икономически аргументи. Както и в силовия подход на полицията, която безскрупулно нарушава закони и човешки права и в двете държави. Разбира се, тук има и една разлика. **Ако правителството в Киев обявява, че се готви да въведе извънредно положение предвид събитията в страната, правителството в София го въведе, без въобще да си направи труда да го обяви**. Вече доста време силите на полицията в София са в такъв режим, какъвто има при извънредно положение, въпреки че официално такова не е въведено.

Русия

Третата очевидна прилика е свързана с ролята на Русия. И в двете държави има силно руско влияние, което увеличи интензитета си през последните месеци и това доведе до гигантски социални и икономически сътресения. И още една прилика, свързана отново с Русия – енергетиката, енергийните проекти и руските енергийни интереси имат много общо със случващото се и в България, и в Украйна. Изобщо, откакто **руснаците възобновиха имперските си намерения** чрез активизирането на т. нар. „Евразийски съюз“, това доведе до доста катаклизми. Много неща се случиха именно след като Москва започна да работи целенасочено за изграждане на Евразийски съюз, гласно противопоставен на ЕС. Събитията в България и в Украйна също са част от процесите, предизвикани от актуалните руски интереси. Създаването на нова общност в постсъветското пространство бе предложена от Владимир Путин по времето, когато беше премиер. Настоящият руски президент и бивш агент на КГБ, направил шеметна политическа кариера и практикуващ авторитарен режим, смята, че „който не съжалява за СССР, няма сърце, а който мечтае да върне СССР, няма глава“. Така че той вижда в този съюз възможност за реализиране на глобалните амбиции на Москва да играе ролята на „балансър“, разбирана като възможност за постоянно противопоставяне на САЩ, ЕС и НАТО, като същевременно си запази способността да лавира.

Снимка: Васил Гарнизов

Руският политолог Дмитрий Орлов обяснява, че „целите на модернизацията“ изискват Русия да се обедини не само с бившите съветски републики – днес членки на ОНД, но и с държави, „лоялни към руските икономически интереси: Финландия, Унгария, Чехия, Монголия, Виетнам, България, Куба и Венецуела“. А според председателя на Държавната дума Борис Грызлов са налице „инструменти и исторически аргументи“, за да бъде осъществен **„големият проект“ за Евразийски съюз, който може да обедини към 250 милиона души**. Сред аргументите, които той изтъква, е „общата история на страните“ от постсъветското пространство, а сред инструментите – руският като „език за международно общуване“ и „кооперирането в икономиката“.

Съвпадения

Ако човек вярва на съвпадения, ще забележи, че резкият завой на Украйна към Русия подозрително съвпада с активизирането на темата Евразия и с безпрецедентния търговски **натиск, оказван от Русия** върху Украйна. Ако човек вярва на съвпадения, ще забележи, че и тежката обществена ситуация в България съвпадна с активизирането на отношенията ни с Русия на всички възможни нива след встъпването на власт на кабинета „Орешарски“. Ако човек вярва на съвпадения, ще забележи също, че управляващите в България не просто остават глухи за посланията на протестиращи и на редица официални лица от ЕС за запазване на европейските ценности, но и говорят за намеса във вътрешните ни работи. А в същото време не прилагат подобни критерии към напълно скандални изказвания на политически и обществени фигури от Русия. Ако не ме лъже паметта, **България получи покана за присъединяване към Евразийския съюз още през 2011 г.** През 2013 г. изглежда, че Владимир Путин се приближава до реализирането на амбициите си. Или не?

Защото обществените реакции както в България, така и в Украйна показват, че няма обществено съгласие с такъв курс на поведение и че подобна посока на развитие обслужва само тесни и задкулисни интереси, които в никакъв случай не се приемат като общонационални. И българите, и украинците са гневни на своите правителства. **И българите, и украинците ясно показват, че няма да допуснат смяна на европейските ценности с евразийски**. За България наистина подобен избор е невъзможен и няма да се случи. Настоящото правителство не го разбира, така че е въпрос на време да си отиде безславно, оставяйки позорна и грозна следа. А Владимир Путин, заслепен от про-имперските си амбиции, може би е на път да плати много висока цена за „успех“ в Украйна и за натиска върху България. Защото историята учи на някои неща. Всички случаи, свързани с насилствено създадени империи и съюзи, завършват по един и същи тъжен начин. Който не е научил този урок, е обречен да гради кули от пясък. #

Десет неща след оставка

Жюстин Томс

Един от най-често срещаните въпроси, основно от страна на непротестиращите, вероятно прокаран от „опорните точки“ на нашите управляващи, е именно този: „и след оставката – какво?“ най-честият отговор пък е „същото“. Протестиращите биват обвинявани, че не предлагат нищо гравивно, нямат идеи, нямат представа какво искат за бъдещето на България. „Да, ама не“, както казваше г-н Петко Бочаров.

Попитахме активно протестиращи за мнението им и в поредица броеве ще публикуваме техните 10 основни очаквания за „след това“, защото е важно да се чуят и да се знае, че протестиращите имат достатъчно идеи, мисъл, визия за това какво ще дойде след оставката.

Михаил-Ернесто Михайлов

1. Нова избирателна система (не само избран кодекс)
2. Законови мерки за прозрачност на публичните разходи
3. Стратегически приоритет и изграждане на капацитет за ефективно и смислено усвояване на средства от ЕС (включително мостови механизми)
4. Изработване на 30 годишна стратегическа рамка за развитие на България
5. Либерализация на образователната система с фокус към социално включване, усвояване на умения и компетенции, създаване на специални програми за идентификация и обучение на надарени деца, и програми за професионално образование.
6. Създаване на система за измерване на щастието на населението като един от критериите за развитие на страната и мерки за увеличаването му.
7. Реинженеринг на публичните услуги с оглед на повишаване на ефективността, прозрачността и качеството им, с поставяне на *opengovernment/opendata* като основна парадигма на изграждането на публични услуги

Снимка: Тихомира Методиева

Снимка: Васил Гарнизов

8. Прозрачност и оптимизация на състава и разходите за полицията
9. Независима и работеща съдебна система с пряк избор на съдии и прокурори
10. Фокус върху развитието на науката и технологиите

Елена Хамбарджиева

1. Справедливи избори
2. Гражданско образование
3. Скъсване на връзките между олигархията и политиката (Морал в политиката)
4. Пълноценно работеща правова държава
5. Лустрация в политиката и образованието
6. Законодателско предложение от гражданите
7. Граждански съвет към партии
8. Електронно гласуване
9. Относно медиите: Свободни медии. Открито и прозрачно финансиране на медиите (Европейска практика на финансиране на медиите).
10. Образователна реформа

Гласът на бизнеса (Защо мълчат работодателите)

Мария Щурова

В началото на протестите част от хората възлагаха надежди на синдикатите, че в някой момент те все пак ще залезат площадите. Уви, формалното до абсурдност мероприятие на 20.11.2013 г. на активисти, облечени в лилави найлони, доказа и на най-оптимистичните сред нас, че ще трябва да се справим без тях.

Исканията на гражданите не са само политически, нито само социални, нито пък единствено морални. Затова изглежда необяснимо, че ключови групи от обществото не вземат отношение. Инициативата на ръководители на български компании от IT-сектора даде повод за размисли защо бизнесът толкова време не предприема нищо. Инициаторът на подписката Явор Джонев коментира, че „**фирмите и индустрията не могат да вземат политическа страна**“ и затова застават сличните си имена, а не с имената на компаниите. Това правило контрастира с наложената практика един контингент избрани фирми да оказват влияние върху законодателна, изпълнителна, че и съдебна власт.

Толкова цветущ ли е бизнесът на останалите съсловия, че мълчат? Съвсем не. Цветущ е бизнесът на олигарсите и на сателитния кръг от фирми, които са се „уредили“ да ги обслужват. Останалите просто оцеляват.

По подобие с принципите на обществения договор, щом плаща данъци, бизнесът има пълно основание да поставя изисквания и да търси сметка от тези, които създават икономическата среда. **Но защо не го прави?**

Възможни обяснения

Силно се изненадах, когато разбрах за подписката на IT-сектора с искане за оставка на правителството. Бизнесът на по-големите IT-компани е силно зависим от договори с държавата. Впоследствие разбрах, че става въпрос за софтуерни компании, което ме наведе на мисълта, че те няма какво да губят, защото пазарите на много от тях са в чужбина.

Оказва се, че в нашата уж пазарна икономика **при липсата на реален растеж, бизнесът на фирмите е в твърде голяма пряка зависимост от държавата като възложител.** Според данни от портала на Агенцията по обществени поръчки стойността на сключените договори през 2012 г. е приблизително **6 млрд. лв.**, което представлява впечатляващите почти **8% от БВП**, т.е. толкова от стоките и услугите, реализирани в България, са потребени от държавата. Към м. ноември 2013 г. стойността на сключените договори е за **1 млрд. лв. повече.** Няма официална информация какъв е средният брой участници в един конкурс, обявен по Закона за обществените поръчки (ЗОП), но при средно 20 000 сключени договора на година би трябвало броят на кандидатите да е значителен, независимо дали това са обръчи от привилегировани, или други. (Трудно е да се прецени, тъй като броят на договорите не е равен на броя на изпълнителите. **Много от редовните поръчки на даден възложител се печелят години наред все от едни и същи изпълнители.**)

С това не се изчерпват възможните форми на подчиненост спрямо държавата. Има и договори, сключвани по Постановление на МС № 69/2013 г., т.е. за възлагане на поръчки по проекти, одобрени за финансиране от ев-

рофондове. По данни от Информационната система за управление и наблюдение на структурните инструменти на ЕС в България (ИСУН) от 2007 г. до момента стойността на регистрираните проекти възлиза на **20,413 млрд. лв.** **Реално изплатени са около 8 млрд. лв., а фирмите, обявени в информационната система като изпълнители, са общо 10 160.** Броят на потенциалните кандидати предполагаемо отново е неколкостранно по-голям. И това не е всичко. От същите държавни органи зависят не само изпълнителите, но също и предприятията, които са **бенефициенти** по такива проекти. Съдейки по данните в ИСУН за проекти по ОП „Конкурентоспособност“, те са над 2 000. За неодобрените проекти или тези в процес на оценяване няма статистика. Тъй като всяка компания може да се окаже в повече от една от гореспоменатите роли, не би било показателно и коректно да се сумират тези цифри, но на фона на **общия брой активни фирми в България – малко над 362 000** (регистрирани по ДДС) – цитираните данни все пак дават представа в каква степен българският бизнес е в пряка зависимост от държавата.

Държавни фирми

Естествено, не може да се очаква критика срещу властта и от страна на фирмите с мажоритарно участие на държавата. Те са „изненадващо много“ по думите на вицепремиера Бобева – **249 дружества, които генерират 10% от БВП** и които правителството възнамерява да запази и управлява, но това е друга тема.

„Независими“ компании

Какво е положението сред останалите „независими“ компании? Законът предвижда механизъм за влияние от тяхна страна при решаване на социално-икономически въпроси в държавата чрез **бизнес организациите** – другият участник в Националния съвет за тристранно сътрудничество. С други думи те би трябвало по подразбиране да бъдат изразител и защитник на интересите на предприятията пред държавата. Ето какво говори гласът

на бизнеса чрез двете най-големи национално представени бизнес организации – **КРИБ** (Конфедерация на работодателите и синдикатите в България) и **БСК** (Българска стопанска камара), по повод на една и съща реалност:

1. **Относно правителството на Бойко Борисов.**

КРИБ: „*Правителството на ГЕРБ е единственото в съвременната история на България, което провежда целенасочена политика за защита на правата и законните интереси на гражданите и бизнеса в страната*“ (Писмо от председателя на КРИБ Огнян Донев)

БСК: „*Чрез лобистки промени в закони бившите управляващи създадоха симбиоза от търговия с влияние и политически рекет*“ (Интервю на Божидар Данев)

2. **Относно правителството на Пламен Орешарски.**

КРИБ: „*Откакто встъпи в длъжност на 29 май т.г. кабинетът „Орешарски“, както и парламентът, се занимават единствено и само със силовите структури на държавата, докато икономиката е оставена на заден план*“ (Декларация от 19.11.2013 г.)

БСК: „*Ние имаме комуникация с този човек, ние се разбираме, като говорим един с друг. И с него, и с другите членове на правителството, които присъстваха на срещата. Там беше и финансовият министър, и министърът на икономиката, и министърът на труда и социалната политика. С всички тях имаме общ език, ние се разбираме*“ (интервю на Божидар Данев)

Очевидно дългият списък с изисквания, на които да отговарят бизнес организациите, за да бъдат признати за национално представени, не гарантира, че техните ръководители няма да изразяват единствено волята на **тесен кръг обръчи от фирми**, в които имат непосредствен интерес и които от своя страна подпомагат политическите партии, издигнали изпълнителната власт в тяхна услуга. **В крайна сметка, вместо да бъдат възможност за влияние върху държавата, те извършват бизнес с влияние върху държавата.**

Бизнесът е твърде зает с оцеляването си, за да отдели по-сериозно внимание на своята представителност в тристранното сътрудничество. От друга страна, също както активните граждани искат да носят отговорност за бъдещето на обществото, така и отговорният бизнес би могъл да напусне всички тези безполезни организации и да предложи алтернатива. Паралелно с това нищо не пречи на всеки един бизнесмен да бъде активен гражданин – въпрос на осъзнаване на личната отговорност.

(Публикуваме текста със съкращения. Пълният текст може да се намери на страницата на Протестна мрежа и на Фейсбук страницата на вестника.)

Снимка: Юлиян Собаджиев

Политическата ситуация в страната е парадоксална. Управляващото мнозинство е загубило доверие по безпрецедентен начин. Едва около 20% от хората смятат, че правителството трябва да изкара целия си мандат.

Протестен потенциал има – обществото като цяло е наелектризирано. Управляващите обаче отказват дори да обсъждат сериозно темата за предсрочни избори, като оправданието вече е сведено до едно: липсва политическа алтернатива на сегашното управление. Освен „оставка“ протестиращите не предлагали нищо друго.

Вярно ли е обаче, че в момента живеем в най-добрата от възможните политически светове? Тезата за безалтернативността на сегашната ситуация обаче е погрешна и манипулативна, което става ясно, когато тя се разложи на съставните ѝ елементи:

1) „Нищо няма да се промени от избори – ще се стигне до сходен парламент“. Този аргумент е очевидно неверен, защото в следващото НС ще има нови партии. Реформаторският блок е една такава формация, която опровергава тезата, че протестите не раждат нови политически субекти. Ще има и други партии, които също ще променят баланса на силите.

2) „Няма алтернативна нова партия, която да спечели 50% в НС и да може да управлява сама, без коалиция със старите“. Е, и какво от това? Пак ли чакаме цар, пъдар или друг спасител на бял кон? Два пъти не беше ли вече достатъчно? Наистина на следващите избори основните партии ще играят важна роля. Затова от изключителна важност е не само какви нови субекти се появяват, а дали и сега съществуващите ще преминат през някаква смислена реформа. Изборите са *основният стимул за промяна на партиите*.

3) „Ще стане по-лошо, защото ще влезе Барекков и „Атака“ ще се засили, което ще увеличи тежестта на популистки, непредвидими играчи“. Това е възможно, но най-ефективният начин да се предотврати подобно развитие са скоршната оставка и избори. Аргументът, че крепейки днес „Атака“ и Пеевски в парламента, се бориш срещу Барекков и „Атака“ на следващите избори, е недоразумение.

4) „И да има нови партии в НС, политиките ще останат същите след избори“. Въсъщност един наистина проблемен „континуитет“ в областта на „политиките“ би продължил, ако настоящата партийна гарнитура остане на власт. В основата на протеста бе фактът, че въпреки смяната на управлението същата икономическа групировка остана зад правителството и дори бе на път да се добие с пряк контрол върху ДАНС.

Изборите като процес

В по-общ план тезата за безалтернативността на сегашната ситуация разчита и на едностранчива интерпретация на ролята на изборите в една демокрация. Изборите не бива да се съдят само по това кой ги печели. Те имат и друга роля – да стимулират реформа на съществуващите партии (смяна на лидери, очистване от компрометирани фигури, промяна на програмата и пр.) Ако партиите знаят, че определено поведение ще води до оставка, те ще се стремят да го избягват в бъдеще. Или, с други думи, в една демокрация грешки от определен вид **трябва** да бъдат последвани от оставка заради здравето на политическата система.

Често се твърди, че тъй като сега не се вижда атрактивна партия за гласуване, е по-добре да се изчака, докато такава се появи. Изчакването в настоящия мо-

Следи изборни алтернативи

Даниел Смилов

мент няма да роди нищо позитивно, обаче най-вероятно ще убие онова гражданско общество, което може да протестира заради ценности и без пари, като ще даде време за инкубиране на инженерни проекти от вида на Барекков и пр.

Варианти след изборите

От гледна точка на резултатите предсрочните избори могат да доведат до следните парламентарни мнозинства:

Дясно-центристко мнозинство: Към момента това би било мнозинство ГЕРБ – РБ, вероятно с пресвес на ГЕРБ, но една предизборна кампания може и да промени съотношението на силите. Най-голямата група от хората днес – малко по-малко от една трета – предпочитат такова мнозинство да излъчи правителство.

Трудностите пред него са две: дали ГЕРБ ще се реформира достатъчно и дали РБ ще увеличи политическата си ефективност, за да е реален партньор. Отсрочването на изборите ще отдалечава решението им обаче – ГЕРБ ще се консолидира около настоящите си лидери и практики, докато РБ може да стане жертва на вътрешнопартийни напрежения.

Ляво-центристко мнозинство: Около една пета от хората предпочитат управленски формат от БСП–ДПС. Това е също вероятен изход от изборите. Ако се получи такова мнозинство, няма ли да сме свидетели на повторение на сегашната ситуация? Не, защото това мнозинство ще има нов, безспорен мандат за управление и ще е достатъчно легитимно, за да се ангажира с дългосрочни политики. Изборите ще дадат възможност и на БСП да се реформира – да се раздели с част от компрометираните си лидери.

Най-вече след една оставка и избори БСП не би се оставяла повече да бъде изнудвана от ДПС за управление на всяка цена, което би понамалило тежестта на Пеевски и неговата група в коалицията.

Мнозинство „голяма коалиция“: Малко повече от една шеста от хората предпочитат такъв вариант на следиборно управление. Ако се окаже, че резултатите от изборите не дават възможност за ляво или дясно мнозинство, нормалната логика е да се създаде голяма коалиция по немски модел. Вероятността от такава ситуация е голяма. Позитивите за първите две партии (които и да са те) ще са, че по този начин ще се избегне включването на ДПС (която е под много силен корпоративен захват), както и националистите и други популисти.

Странни мнозинства и коалиции: Теоретично възможни са и коалиции, които на практика никой не иска. БСП – ДПС – Атака; БСП – ДПС – Барекков; ГЕРБ – АТАКА; ГЕРБ – НФСБ... Предсрочните избори биха потвърдили провала на сегашната такава коалиция обаче и биха направили нова подобна по-малко вероятна. В този смисъл най-доброто лекарство срещу подобни странни конструкции е окончателната дискредитация

Снимка: Васил Гарнизов

на настоящата. Колкото повече се отлагат изборите, толкова повече ще проработят инженерните заместители на Сидеров, както и Барекков.

Алтернативата като процес

Изводите от този анализ са два. Алтернативи на сегашното състояние съществуват и повечето от тях са по-добри от статуквото. Има и по-лоши алтернативи, вероятността на които се увеличава с отлагането на оставката и нови избори. Най-важното е обаче, че алтернативите не бива да се мислят като случки, които ни връхлитат с неизбежността на природна стихия: всяка от тях е продукт на избора, който правим. Изпадането в съзвращателен конформизъм, породен от привидната безалтернативност на ситуацията, е също позиция. Но тези, които я заемат, нека не мислят, че така ще дочакат „нещо по-добро“.

Управляващите са направили своя избор: те ще отлагат да обсъждат бъдещето, докато то не се стовари върху главите им. Това е безотговорна позиция по отношение на страната. „Дайте да видим дали ще издържим до май или септември“ може и да изглежда смислено предложение на партийните тактики, но то обрича страната на още шест месеца безсмислен „сървайвър“, който ще засили конфронтацията и радикализацията в обществото.

Партийците може и да са склонни да платят подобна цена, но държавниците между тях не бива да го правят.

Текстът е използван с разрешение от „Дневник“. Публикуваме със съкращение. Пълния текст можете да прочетете на http://www.dnevnik.bg/analiz/2013/12/02/2194064_sledizborni_alternativi/

Валентина Маринова: Управляващите ни обявиха война

Снимка: Васил Гарнизов

Винаги съм имала активна гражданска позиция, но изведнъж разбрах, че сме пропуснали много време, че проспяхме като общество един дълъг период и че това е последният шанс на моето поколение да направим опит да обърнем нещата в наша полза, да поставим основите на една демократична и правова държава.

Протестът е изключително решителен. Поставя важни теми и реагира на всички актуални въпроси от ежедневието ни. Понякога като отидеш на площада и се огледаш в плакатите на протестиращите, все едно си прочел новините. Отразен е целият ден от сутринта до вечерта. Това е фантастично умение. Не знам точно как да го нарека. Опитваме се вземем на бегом едно много дълго разстояние. Това е трудно, но в същото време е достойно за възхищение.

За тези няколко месеца научих нещо важно: мога да вярвам на всички, които протестират до мен, дори и да не ги познавам. Това е основен критерий дали протестът е автентичен и дали има силна кауза. Ние си имаме доверие. Колкото до доверието в институциите, в момента в България има само една институция, на която аз бих се доверила – президентската. За държава, която е парламентарна република, това е твърде жалко. Ударихме дъното. Управляващите отдавна вече ни обявиха война. Не ние на тях, а те на нас. А на война – като на война. Те избраха този път. Протестът успя. Всяка вечер сме в новините. Това не е ли успех? Аз разредих участието си в протестите, тъй като съм затруднена от ангажименти, но оставам активен протестиращ. Бъдещето ми в България никак няма да е розово. Знам това. Може и да не остана тук. Но докато живея в България, никога няма да бъда безразлична към обществените процеси и явления – особено когато става въпрос за комунизъм, мутирал в мутроолигархия.

Гаф на седмицата

1. Сергей Станишев: Не сме се отказали от АЕЦ „Белене“

След като държавата похарчи през месец януари около 20 милиона лева по настояване на тогавашната опозиция за референдум по темата, след като резултатът беше красноречив с оглед на гласувалите, след решение на Народното събрание, след редица обръщания и отлагания във времето, седмица преди Арбитражната комисия да реши съдбата по делото срещу България, лидерът на БСП ясно и категорично заяви, че нова АЕЦ ще се строи. Ако управляващите останат на власт.

2. Готви се актуализация на концесионния договор с „Юлен“ АД за ски-зона „Банско“

Министърът на екологията Искра Михайлова заяви, че се готви актуализация на концесионния договор с „Юлен“ АД за ски-зона „Банско“. Според нея използваните в момента площи ще бъдат включени в новия договор, за да няма неяснота в правото на ползвателя да се разпорежда. По този повод от коалиция „За да остане природа в България“ предупреждават, че всеки опит да бъде променен концесионният договор за ски-зона „Банско“ ще представлява на практика узаконяване на нарушенията там, което ще бъде възприето от обществото като опасен прецедент. Още през 2011 г. след геодезични измервания, възложени от самото екоминистерство, стана ясно, че концесионната площ по договор е 99,55 ха, но фирмата концесионер ползва с 65 ха повече, припомнят еколозите за пореден път в пресинформация до медиите.

3. „Южен поток“ в настоящия си вид няма как да оперира на територията на ЕС

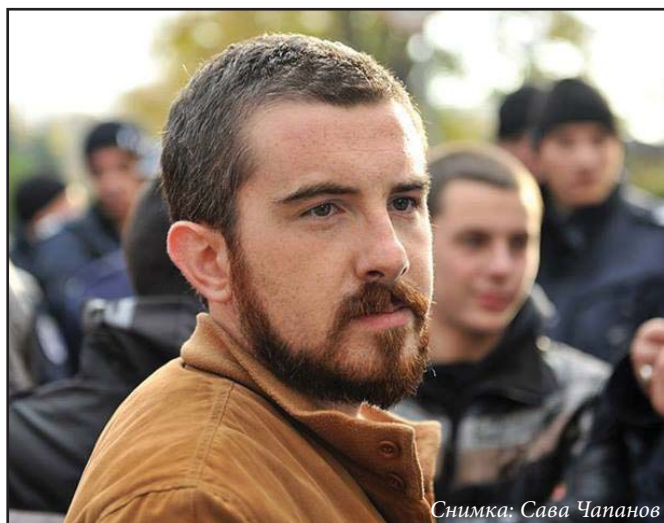
Това са заявили представители на Европейската комисия на специална среща в Брюксел. Клаус Дитрих Борхард, директорът за енергийните пазари в ЕК, е посочил три съществени проблема в междуправителствените споразумения. Първият е правилото за разделяне на собствеността – т. е. този, който предоставя и транспортира газа, не може да е и производител, тъй като това води до заплахата от налагане на монопол. Вторият е липсата на гаранции за достъп на трети страни – т. е. други производители да могат да я ползват на конкурентни начала. И третият е свързан с тарифите, които не бива да са различни за различните доставчици на газ. „Комисията прегледа споразуменията и стигна до заключението, че нито едно от тях не е в съответствие с европейското законодателство. Казахме на държавите, че имат задължение да предоговорят споразуменията с Русия“, заявил Борхард, който е добавил, че Комисията има начин да накара държавите да направят това. Очаквайте подробности в следващия брой на вестника!

Снимка: Тихомира Методиева

Ивайло Динев: България е обречена да преживее ново Възраждане

Ивайло Динев е дипломиран специалист по Балканите, в момента учи Културна антропология. Роден е в Благоевград. Има награда за поезия и три отличия. Председател е на сдружение за балканска история и култура. Един от тримата студенти, които издигнаха плакат „Студентите питат: Не ви ли е срам?“ в Парламента, главно действащо лице в окупацията на Софийския университет и „Ранобудните студенти“.

Снимка: Сава Чапанов

#: Защо протестираш?

И: Защото не харесвам това, в което живеем.

#: С какво започна протестът за теб?

И: С циничното официализиране на мафията в случая с Делян Пеевски.

#: Какво те мотивира, теб и колегите ти, да започнете окупацията?

И: Времето го изискваше. Ние преценихме, че сме готови, и го направихме.

#: Проучванията показват, че студентската окупация среща около 60% одобрение сред хората. Чувстваш ли тази подкрепа на практика?

И: По-голяма част от подкрепата е морална. На практика на улицата не излизат толкова много хора, с изключение на 10-ти ноември. Обяснявам си го с революционната обстановка – в Университета тя се усеща, но не и сред обществото. Търпеливи сме. Има храна, има блага. Не се усеща надълбоко моралната криза.

#: Как могат хората по-видимо да покажат своето отношение към студентите и техните действия?

И: Като излязат на улицата при обявяването на протест.

#: Кои бяха най-възвишеният и най-тежкият момент в окупацията?

И: Сещам се за онзи момент, когато бяхме атакувани, беше страшно. Не знаехме колко хора има отвън и какво смятат да правят. Веднага изградихме барикади по вратите. Охраната се беше скрила, бяхме останали само студенти. Полицията получаваше сигнали, но стоеше отстрани. Ситуацията се поуспокои. Само след час дворът се изпълни с граждани. След като излязохме навън, техните ръкопляскания, усмивки и поздравни ни разплакаха. Само след два часа на стълбите на Университета имаше няколко хиляди души. Видях познати лица, прегръщаха ме развълнувани, една от тях беше пор-

тиерката ми, разплакана. Вечерта в Университета беше пълно с хора, дошли, за да опазят сградата и студентите. Видях един колега, който не се интересуваше много от протестите, попитах го какво прави тук. С поглед в земята той каза само: „Просто не искам да ме е срам да гледам някои хора в очите“. Атаката срещу нас обедини гражданите. Всяко обединение е възвишено. Мисля, че блокадата на Парламента на 12 ноември е идентичен случай.

#: Чувстваш ли се достоен гражданин на България?

И: Винаги съм се чувствал достоен, защото съм действал според интересите на България и народа, запазвайки честта и свободата си. Дали ще живееш достойно зависи повече от теб самия. Когато се нарушават вижданията ми за правилно и добро, реагирам. Когато липсват основи в обществото, спомагам за конструирането им.

#: Каква роля има университетското образование в промяната на мисленето на хората?

И: Основна роля. Университетите са по презумпция създадени, за да бъдат морални компаси на обществото. В България имаме проблем с функцията на университетите. Разглеждани преди като заводи за партийни кадри, сега са се превърнали в заводи за дипломи. Това е отчайващо. Прагматичното мислене превръща храма на духа в публичен дом. Окупацията направи разрез в историята. Окупацията е действие с идеална цел, извършвана от студенти-идеалисти. С окупацията университетите отново върнаха своята първоначална функция.

#: Ще преживее ли България ново Възраждане? Как?

И: Обречена е да преживее. Ще бъде дълго. Говоря за цял период. Едно поколение. Ще бъде трудно, но радостното е, че е започнало. Щом хората говорят за ново Възраждане, значи е започнало, поне в главите им. Иначе аз го виждам в множеството протестни движения, в развиването на българската литература и култура, в новото говорене, в назоваването на истината.

#: Какво ще кажеш на хората, които наблюдават случващото се само по телевизията?

И: В края си ще съжелявате, че дори не опитахте. Наблюдавайки отстрани, вие сте перманентно загубени.

#: Какво следва след оставката?

И: Едно правителство-чудовище и още причини за протести. Няма как изведнъж читавите да станат политици, а дилетантите да излязат от сградата. Нужна е постоянна борба и настояване. Време е борбата да задълбае към първоизточника. Време е да говорим повече за задкулисието и нарушаването на обществения договор.

#: Ще продължат ли студентите да участват в изграждането на едно активно гражданско общество и как?

И: Поколениято ни проговори. Няма как някой да го спре. Процесът тъкмо започна. Ранобудните студенти са общност с групи не само из цяла България, но и в целия свят. Комитетите по места ще разширяват дейността си. Ние сме движение, а не временна инициатива. Навлязохме в процес, а не в протест. С непризнаване на властта, с липсата на работещи институции създаваме паралелна институция.

Уважаеми читатели,

Настана студ и мраз, но ние няма да се откажем! Напомняме ви, че всеки понеделник ще срещнете нашия екип до подлеза на Президентството. Там раздаваме новия брой на вестник „Протест“¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹¹⁰¹¹¹²¹³¹⁴¹⁵¹⁶¹⁷¹⁸¹⁹²⁰²¹²²²³²⁴²⁵²⁶²⁷²⁸²⁹³⁰³¹³²³³³⁴³⁵³⁶³⁷³⁸³⁹⁴⁰⁴¹⁴²⁴³⁴⁴⁴⁵⁴⁶⁴⁷⁴⁸⁴⁹⁵⁰⁵¹⁵²⁵³⁵⁴⁵⁵⁵⁶⁵⁷⁵⁸⁵⁹⁶⁰⁶¹⁶²⁶³⁶⁴⁶⁵⁶⁶⁶⁷⁶⁸⁶⁹⁷⁰⁷¹⁷²⁷³⁷⁴⁷⁵⁷⁶⁷⁷⁷⁸⁷⁹⁸⁰⁸¹⁸²⁸³⁸⁴⁸⁵⁸⁶⁸⁷⁸⁸⁸⁹⁹⁰⁹¹⁹²⁹³⁹⁴⁹⁵⁹⁶⁹⁷⁹⁸⁹⁹¹⁰⁰¹⁰¹¹⁰²¹⁰³¹⁰⁴¹⁰⁵¹⁰⁶¹⁰⁷¹⁰⁸¹⁰⁹¹¹⁰¹¹¹¹¹²¹¹³¹¹⁴¹¹⁵¹¹⁶¹¹⁷¹¹⁸¹¹⁹¹²⁰¹²¹¹²²¹²³¹²⁴¹²⁵¹²⁶¹²⁷¹²⁸¹²⁹¹³⁰¹³¹¹³²¹³³¹³⁴¹³⁵¹³⁶¹³⁷¹³⁸¹³⁹¹⁴⁰¹⁴¹¹⁴²¹⁴³¹⁴⁴¹⁴⁵¹⁴⁶¹⁴⁷¹⁴⁸¹⁴⁹¹⁵⁰¹⁵¹¹⁵²¹⁵³¹⁵⁴¹⁵⁵¹⁵⁶¹⁵⁷¹⁵⁸¹⁵⁹¹⁶⁰¹⁶¹¹⁶²¹⁶³¹⁶⁴¹⁶⁵¹⁶⁶¹⁶⁷¹⁶⁸¹⁶⁹¹⁷⁰¹⁷¹¹⁷²¹⁷³¹⁷⁴¹⁷⁵¹⁷⁶¹⁷⁷¹⁷⁸¹⁷⁹¹⁸⁰¹⁸¹¹⁸²¹⁸³¹⁸⁴¹⁸⁵¹⁸⁶¹⁸⁷¹⁸⁸¹⁸⁹¹⁹⁰¹⁹¹¹⁹²¹⁹³¹⁹⁴¹⁹⁵¹⁹⁶¹⁹⁷¹⁹⁸¹⁹⁹²⁰⁰²⁰¹²⁰²²⁰³²⁰⁴²⁰⁵²⁰⁶²⁰⁷²⁰⁸²⁰⁹²¹⁰²¹¹²¹²²¹³²¹⁴²¹⁵²¹⁶²¹⁷²¹⁸²¹⁹²²⁰²²¹²²²²²³²²⁴²²⁵²²⁶²²⁷²²⁸²²⁹²³⁰²³¹²³²²³³²³⁴²³⁵²³⁶²³⁷²³⁸²³⁹²⁴⁰²⁴¹²⁴²²⁴³²⁴⁴²⁴⁵²⁴⁶²⁴⁷²⁴⁸²⁴⁹250

Няма да се оставим на студа, страха и песимизма! Продължаваме, защото вярваме, че това е правилно. Ако вярвате и вие, елате в понеделник, дори за пет минути – да се запознаем и да ви дадем от новия брой на вестника!

Оставка!

Карикатура: Марко Купидо
www.miclonmalvado.com, с разрешение

www.miclonmalvado.com

От социалните мрежи**Стоян Радев:**

Но да се върнем на темата: Какво се прави, когато законодателният орган използва получените от избирателите правомощия, за да преправя закони в полза на задкулисни интереси, т. е. не спазва предизборни обещания и дадената клетва и злоупотребява с власт? Протестира се. А какво се прави, когато вместо протестът да постигне дължимата за политическите провинения санкция, полицията и лично министър-председателят нарушават конституционните права на гражданите, като поставят заграждения, влизат в сболъсъци, назначават неправомерни проверки или отправят директни заплахи към държавните служители? Сезира се прокуратурата и другите правосъдни институции с отношение към подобни казуси. А какво се прави, когато се оказва, че правосъдието не функционира и не може да разреши проблема, защото е част от проблема, защото има не разделение, а срстване на властите? Нали разбирате, че тези, които с лъжа, че „ще върнат България на хората“, окупираха парламента отвътре, не ни оставят много възможности за отстояване на демократичния правов ред? Т. е. оставят ни само една. Защото, ако се отнасят с теб като с безправен роб, то и твоята реакция няма как да е по-различна – можеш само да нарамиш нещо и да въстанеш.

Мая Живкова

Най-странното нещо при комунистите е, че упорито се опитват да превърнат бъдещето в минало.

ЛИЦАТА В ПАРЛАМЕНТА

В рубриката „Лицата в Парламента“ показваме физиономията на нашите „представители“. Често при излизане от сесия или комисии ние не знаем дали пред нас е депутат или обикновен чиновник или експерт. Нека всеки един да познава „избраниците“ ни и при среща с тях да им каже лично какво мисли за управлението на страната и какви идеи има за бъдещето на България. Нека тези хора най-после излязат от анонимност и да запомнят своите отговорности на депутати в българско Народно събрание. Нека помнят, че с голямата власт идва и голямата отговорност и отчетност пред истинския суверен на властта в България – народа!

(Снимките са взети от сайта на Народното събрание.)

ВЛАДИМИР ВЪЛЧЕВ МИТРУШЕВ

Дата на раждане : 27.02.1978, Димитровград
Професия: икономист
Езици: английски, немски, руски
Избран с политическа сила: ПП „ГЕРБ“ 30,54%
Изборен район: 29-ХАСКОВО
E-mail: vladimir.mitrushev@parliament.bg

ВЛАДИМИР ИВАНОВ ИВАНОВ

Дата на раждане: 23.08.1971 София
Професия: икономист
Езици: английски, руски
Избран с политическа сила: ПП „ГЕРБ“ 30,54%;
Изборен район: 23-СОФИЯ 1
E-mail: vladimir.ivanov@parliament.bg

Вестник Протест е част от Протестна мрежа (www.protestnamreja.bg) и се издава с доброволния труд на екипа:

Веселин Ханджиев
Георги Илиев

Жюстин Томс
Мартин Райчинов

Миряна Захариева
Михаела Лазарова

Христо Йовев
Юлиан Собаджиев

Вестник „Протест“ разчита на теб, читателю, за своя тираж и разпространение. Той се финансира изцяло от доброволни дарения, отчет за които даваме на сайта на Протестна мрежа. Искаме вестникът да достигне до възможно повече хора, затова прочети и предай нататък. Разпечатай и подари. Изпрати в електронен вид. Стани наш активен разпространител в твоя блок, квартал и град. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com